

- 6) Πρέπει το άρθρο 56 ΣΛΕΕ, υπό το πρίσμα του δικαιώματος σε χρηστή διοίκηση που προβλέπεται στο άρθρο 41, παράγραφος 1, του Χάρτη των Θεμελιωδών Δικαιωμάτων (στο εξής: Χάρτης), να ερμηνευθεί υπό την έννοια ότι οι επιταγές του δεν πληρούνται οσάκις το πρόστιμο για παράλειψη επιβάλλεται επί ημερησίας βάσεως κατόπιν τριπλασιασμού κάθε φορά του ποσού του χωρίς ο πάροχος υπηρεσιών να έχει λάβει γνώση της προηγούμενης αποφάσεως, με αποτέλεσμα να είναι αδύνατη η θεραπεία της παραλείψεως του πριν από την επιβολή του επόμενου προστίμου;
- 7) Πρέπει το άρθρο 56 ΣΛΕΕ, σε συνδυασμό με το δικαίωμα σε χρηστή διοίκηση που προβλέπεται στο άρθρο 41, παράγραφος 1, του Χάρτη, με το δικαίωμα σε προηγούμενη ακρόαση που προβλέπεται στο άρθρο 41, παράγραφος 2, στοιχείο α', του Χάρτη και με το δικαίωμα πραγματικής προσφυγής και αμερόληπτου δικαστηρίου που προβλέπεται στο άρθρο 47 του Χάρτη, να ερμηνευθεί υπό την έννοια ότι οι επιταγές τους δεν πληρούνται στην περίπτωση που ορισμένη απόφαση δεν είναι δεκτική διοικητικής προσφυγής, ενώ κατά την εκδίκαση της ένδικης προσφυγής επιτρέπεται μόνον η έγγραφη απόδειξη χωρίς το δικαστήριο να δύναται να αποφασίσει τη διεξαγωγή επ' ακροατηρίου συζητήσεως;

Αίτηση προδικαστικής αποφάσεως την οποία υπέβαλε το Cour de cassation (Γαλλία) στις 20 Ιουλίου 2018 — Société de perception et de distribution des droits des artistes-interprètes de la musique et de la danse (SPEDIDAM), PG, GF κατά Institut national de l'audiovisuel

(Υπόθεση C-484/18)

(2018/C 352/29)

Γλώσσα διαδικασίας: η γαλλική

Αιτούν δικαστήριο

Cour de cassation

Διάδικοι στην υπόθεση της κύριας δίκης

Αναρρεσιόντες: Société de perception et de distribution des droits des artistes-interprètes de la musique et de la danse (SPEDIDAM), PG, GF

Αναρρεσίβλητο: Institut national de l'audiovisuel.

Λοιποί διάδικοι: Syndicat indépendant des artistes-interprètes (SIA-UNSA), Syndicat français des artistes-interprètes (CGT)

Προδικαστικό ερώτημα

Πρέπει τα άρθρα 2, στοιχείο β', 3, παράγραφος 2, στοιχείο α', και 5 της οδηγίας 2001/29/EK του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 22ας Μαΐου 2001, για την εναρμόνιση ορισμένων πτυχών του δικαιώματος του δημιουργού και συγγενικών δικαιωμάτων στην κοινωνία της πληροφορίας⁽¹⁾, να ερμηνευθούν υπό την έννοια ότι δεν αντιτίθενται στη θέσπιση, με εθνική ρύθμιση, όπως αυτή του άρθρου 49, Π, του νόμου υπ' αριθ. 86-1067, της 30ής Σεπτεμβρίου 1986, περί της ελευθερίας της επικοινωνίας, που τροποποιήθηκε με το άρθρο 44 του νόμου υπ' αριθ. 2006-961, της 1ης Αυγούστου 2006, υπέρ του Εθνικού Ραδιοηλεκτρονικού Ινστιτούτου, δικαιούχου των δικαιωμάτων εκμεταλλεύσεως των εθνικών εταιριών παραγωγής προγραμμάτων επί των οπτικοακουστικών αρχείων, καθεστώτος παρεκκλίσεως που προβλέπει ότι οι όροι εκμεταλλεύσεως των εκ μέρους των καλλιτεχνών-ερμηνευτών εκτελέσεων και οι αμοιβές τις οποίες συνεπάγεται η εκμετάλλευση αυτή διέπονται από συμφωνίες που συνάπτονται μεταξύ των καλλιτεχνών-ερμηνευτών αυτοπροσώπως ή των οργανώσεων εργαζομένων που αντιπροσωπεύουν καλλιτέχνες-ερμηνευτές, αφενός, και του εν λόγω ινστιτούτου, αφετέρου, οι οποίες συμφωνίες πρέπει, μεταξύ άλλων, να προσδιορίζουν τον πίνακα αμοιβών και τους τρόπους καταβολής των αμοιβών αυτών;

⁽¹⁾ ΕΕ L 167, σ. 10.